

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਮਿਊਨਿਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 878.

ਪੰਜਾਬ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲਜ਼) ਐਕਟ (1959 ਦਾ XXII)- ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਆਰਟ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 31 ਅਤੇ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗਦਾਰ ਟੁਕੜਾ—ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 5— ਸੰਬੰਧਤ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੰ. 11067.C (8C1)-60/54766, ਮਿਤੀ 26 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ —ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ— ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐੱਸ. 3 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ—ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ— ਮਿਊਨਿਸਪਲ ਕਮੇਟੀ - ਕੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲਜ਼) ਐਕਟ, 1959, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31 ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਕਟਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀ ਸੰਪਤੀ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਇਕ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 3 ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਮੇਟੀ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਦਰ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਮੇਟੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿਚ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਤਬਾਦਲਾ ਦਸ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ¹ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਹਿਲੀ ਹੰਗਾਮੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ

ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 31(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੂਜੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਕੂਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ।, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਗ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਧਾਰਾ 31 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਗ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ "ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਆਰਟੀਕਲ 31-ਏ (1) (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਧਾਰਾ 31-ਏ. (ਐਲ) (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ।, ਧਾਰਾ 31(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਸਥਾਨਕ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲ - ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ VII ਦੀ ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਇੰਦਰਾਜ਼ 11 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਇੰਦਰਾਜ਼ 11 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ ਐਕਟ, ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡਜ਼ ਐਕਟ, 1883 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਐਂਟਰੀ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ

1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 22 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੰਗਦਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 11067-ਸੀ (ਐਸਸੀਆਈ)-60/54766, ਮਿਤੀ 26 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਗਰਮ ਸੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ. ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜਾ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਜੋ ਕਿ; ਪੰਜਾਬ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲ) ਐਕਟ, 1959 17 ਜੂਨ, 1959 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਹ ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ, 31 ਦਸੰਬਰ, 1958 ਅਤੇ; 19 ਜਨਵਰੀ, 1959, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ, ਵੈਧ ਸੀ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਤਹਿਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 3 ਤਹਿਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਧ

ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਮਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਪ੍ਰਾਇਟ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ: -

- (i) ਉਹ ਐਕਟ ਨੰ. 1959 ਦੇ 22 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14, 19 ਅਤੇ 31 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ;
- (ii) ਕਿ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਨੀਪਾਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਹੈ, ਸਕੂਲ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਆਦਿ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਫਰਨੀਚਰ, ਫਿਟਿੰਗਸ ਵੀ। ਆਦਿ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ;
- (iii) 1959 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 22 ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਅਤੇ 53 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ ਜਿਸਦਾ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ, 1964 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੀਡੀ ਮੇਚੀ, ਐੱਚ ਐੱਲ ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਸੁਭਾਸ਼ ਚੌਧਰੀ, ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਐੱਸ.ਟੀ. ਦੇਸਾਈ। ਜੇ.ਐਨ ਕੈਸਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਐਮ.ਆਰ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. 1. ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦੇ ਜੁੜੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 878 ਆਫ 1964 (ਮਿਉਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ)) ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 2173 ਆਫ 1964 (ਮਿਉਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ ਕਰਨਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ) ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਸਵਾਲ

ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ 1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 878 ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ

2. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਅਧੀਨ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮੇਟੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

3. ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਈ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਮਿਡਲ ਅਤੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਕੂਲਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਗਰਾਂਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵਾਧੂ ਖਰਚੇ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਲ-ਬਾਡੀ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ 19 ਜੁਲਾਈ 1957 ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ, ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਬੀ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ) ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸਕੂਲ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਨਿਯੁਕਤ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਕੂਲ ਦਾ ਮਿਆਰ ਉੱਚਾ ਨਾ ਚੁੱਕਣ। 20 ਜੁਲਾਈ 1957 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਸਕੂਲਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਮਨਿਸਟਰੀਅਲ ਸਟਾਫ਼ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਤਰ 31 ਜੁਲਾਈ 1957 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ C) ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮੰਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ 5 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ (ਅਨੈਕਚਰ ਡੀ) ਦੀ ਕਾਪੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੂਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ. 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਂਤੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੰਡਿਆਂ ਜਾਂ ਲੜਕੀਆਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਈ, ਮਿਡਲ, ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, 26

ਸਤੰਬਰ 1957 ਨੂੰ, ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਬਾਸੀ ਵਿਚਲੇ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿਚ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਟਿਊਸ਼ਨ-ਫੀਸ ਆਦਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਮਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾਣ। ਖਜ਼ਾਨਾ (ਅਨੇਕਚਰ ਈ)। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਕੂਲ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈਆਂ ਸਨ।

21 ਨਵੰਬਰ 1957 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ F) ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। . ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਫਰਨੀਚਰ, ਫਿਲਿੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਬਾਦਲਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ , ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। 10 ਸਤੰਬਰ 1958 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ (ਅਨੇਕਚਰ ਜੀ) ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਲ-ਬਾਡੀ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ (ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ)। ਇਸ ਲਈ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਸਮੇਤ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੋਫਾਰਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, 12 ਦਸੰਬਰ 1958 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਚਾਰ (ਅਨੇਕਚਰ ਜੇ) ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ-ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ

ਰੈ। ., ਸਬੰਧਤ ਸੁਪਰਡੈਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ। ਪੱਤਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਜੇ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 26 ਦਸੰਬਰ 1958 ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ (ਅਨੇਕਚਰ ਕੇ) ਰਾਹੀਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੀ। ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਤੇ ਪਾਸ ਕਰਵਾਉਣ।

10 ਜਨਵਰੀ 1959 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

14 ਜਨਵਰੀ 1959 ਨੂੰ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ L ਵਿਡੀਓ) ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ 10 ਜਨਵਰੀ 1959 ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਪਣੇ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅੱਗੇ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ ਹੈ। ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ 31 ਮਾਰਚ 1959 ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਯੋਗਦਾਨ ਅਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਫਰਨੀਚਰ, ਰਿਕਾਰਡ ਆਦਿ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਜਾਂ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਕ ਐਕਟ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲਜ਼) ਐਕਟ (1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 22) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇਹ ਐਕਟ 17 ਜੂਨ 1959 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। 24 ਫਰਵਰੀ 1960 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਤਾ

ਪਾਸ ਕੀਤਾ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਐਨ), ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਡਾਂ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 9 ਜੂਨ 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਨੈਕਚਰ ਓ) ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ. ਨੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੈਕਚਰ ਪੀ) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। 12 ਦਸੰਬਰ 1900 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ (ਅਨੈਕਚਰ Q) ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਬਾਡੀ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ DE ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। 14 ਜੂਨ 1901 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਆਰ) ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੰਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 3 ਜਨਵਰੀ 1902 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 14-1 ਦੇ ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ (ਅੰਕੜਾ R-1) ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੱਲ-ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਲਹੌਜ਼ੀ ਵਿਖੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਦੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ 21 ਜੂਨ 1902 ਨੂੰ ਹੋਈ ਆਪਣੀ ਸਥਾਈ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤੀਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਮਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੀ ਗਈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ. ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 28 ਮਾਰਚ 1963 (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਸ) ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਥਾਈ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਜ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਚਾਰਜ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਮੇਟੀ। ਇਸ ਲਈ, 18 ਨਵੰਬਰ 1963 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ (ਅਨੈਕਚਰ ਟੀ) ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੂਬਾਈ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਵਤ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਨਵਰੀ, 1904 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਭਾਗ, ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ L) ਕਿ ਸੂਬਾਈ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 234 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1911, ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ 1904 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ (ਅਨੈਕਚਰ V) ਦੀ ਧਾਰਾ 234 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। 53,66,146 1957-58 ਤੋਂ 1963-64 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪ੍ਰਾਂਤੀਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਅਸਫਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 234 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਕਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ. 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1964 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ 1964 ਦੇ ਨੋਟਿਸ (ਅਨੁਬੰਧ V) 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ

ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਤਾ ਮਿਤੀ 3-1-1962 (ਅੰਗ 1) ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ। ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੱਲੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 234 ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਨੋਟਿਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੰਮੀ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਬ-ਕਮੇਟੀ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰੇ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾ ਕੇ ਰਿੱਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਉੱਘੇ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫਿਰ ਮਈ 1964 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲਜ਼) ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1959 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਢੁਕਵੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

4. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 22 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਹਨ- (ਏ) ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31 ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗਦਾਰ ਟੁਕੜਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹ ਐਕਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਗ੍ਰਾਂਟ-ਇਨ-ਏਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ, ਪਰ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਖੋਹਣਾ ਸੀ। ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਰੂਪ. ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਹਰ ਸਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੰਗੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31(2) ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਯੰਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ।

5. ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ 30 ਮਾਰਚ, 1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

"ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਂਤੀਕਰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਲਾਅ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਓ। ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਾਅ ਅਪਣਾ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ 9 ਜੂਨ, 1959 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ 17 ਜੂਨ, 1959 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। - ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ "ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲ" ਅਤੇ "ਸਕੂਲਾਂ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। "ਹੇਠਾਂ ਹਨ--

" ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਕੂਲ।

" ਸਕੂਲ" ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਅਤੇ ਹੋਸਟਲ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫਰਨੀਚਰ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਉਪਕਰਣ, ਨਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ੇ-ਸਾਮਾਨ ਵਰਗੀਆਂ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। "

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਵਿੱਚ , ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਫਾਲਤੂ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਨੇ ਬਾਸੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਗ੍ਰਾਂਟ-ਇਨ-ਏਡ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੁਰਾਣੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ , ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਇਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ , ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਫਾਲਤੂ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ, ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ , ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲ । ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡਜ਼ ਐਕਟ, 1883, ਨੂੰ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ

ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 7 , ਪਰ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ---

ਅਨੁਸੂਚੀ (ਵੇਖੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 6)।

(1) ਧਾਰਾ 52 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (f) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਧਾਰਾ ਜੋੜੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਰਥਾਤ --

"g " ਸੱਤਵਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਨਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ --- ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

(i) ਵਿਦਿਅਕ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੁੱਖ ਸਿਰਲੇਖ 'ਸਿੱਖਿਆ' ਅਧੀਨ ਸਾਲ 1957-58 ਲਈ ਬਜਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ 'ਮੂਲ ਕੰਮਾਂ' ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ: ਅਤੇ

(ii) ਧਾਰਾ (i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ 'ਮੂਲ ਕੰਮਾਂ' ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਸਾਲ 1957-68 ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਰਕਮ

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1957-58 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ 1957-58 ਦੇ ਬਜਟ ਵਿੱਚ 'ਸਿੱਖਿਆ' ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 31 ਮਾਰਚ 1958 ਨੂੰ ਅਣ-ਖਰਚੀ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗੀ। ."

(2) ਧਾਰਾ 59 ਵਿੱਚ , ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ: --

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਤਹਿਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। 1959, ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। 1 ਅਕਤੂਬਰ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ। 1957, ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਤਾਂ ਸਮੇਤ। ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਉਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਉਪਕਰਨ, ਨਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚ

ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਬਕਾਏ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 (1) ਮਿਊਂਸਪਲ ਫੰਡ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਾਜ (ਏ) ਤੋਂ (ਐਫ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (f) ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

"ਕਮੇਟੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ, ਸੈਕਸ਼ਨ 56 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 57 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ , ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਟਰੱਸਟ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ"

1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 22 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

6. ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਦੇ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੇ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (1) ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਮੇਟੀ ਖੁਦ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ (2) ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ , ਜੋ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਮੇਟੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਹੈ। ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲੇਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ , ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਤਬਾਦਲਾ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਹਿਲੀ ਹੰਗਾਮੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਬੰਧੀ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 31(2) ਆਰਕ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ

ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੂਜੀ ਅਚਨਚੇਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਕੂਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਲਈ . ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਗ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ , ਧਾਰਾ 31(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਗ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ "ਜਾਇਦਾਦ" ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ , ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਤਿਲਕਯਾਲ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦਲਾਲ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ । ਏਆਈਆਰ 1963 ਐਸਸੀ 1638 ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਬੀਰਾ ਕਿਸ਼ੋਰ ਦੇਬ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ। ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 1501 ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਲਕਯਾਲ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦਲਾਲ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕੇਸ (1964) 1 SCR 561 (AIR 1963 SC 1638)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਿਲਕਾਇਤ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦਲਾਲ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕੇਸ (1964) 1 ਐਸਸੀਆਰ 561 : (ਏਆਈਆਰ 1968 ਐਸਸੀ 1638) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੇਜਰ ਕੋਲ ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਜੇ ਟਰੱਸਟੀ ਕੋਲ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ , ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ , ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 31A(1)(b) ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ--

ਧਾਰਾ 31 ਏ(1) ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 31 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ । ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ-

(a)

(ਬੀ) ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ; ਜਾਂ

(c) ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅਸੰਗਤ ਇੱਛਾ ਹੈ), ਜਾਂ ਧਾਰਾ 14 , ਅਨੁਛੇਦ 19 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 31 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਰ ਜਾਂ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। "

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 31 ਏ(1)(ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। (2) ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਏ(1)(ਬੀ) ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਸਕੂਲ , ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ . ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ , ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਉੱਦਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 22 ਆਫ 1959 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ।

7. ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗਦਾਰ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਇਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਮੇਟੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਮਲਾ ਧਾਰਾ 31(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਲੰਘਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ

ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। " ਰੰਗਦਾਰ ਵਿਧਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਬਾ ਗੁੱਲਾਪੱਲੀ 'ਚ ਰਾਓ ਜੇ ਨਾਰੋਸਵਾਰਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਟੇਟ ਰੋਡ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ , ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 308 ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ " ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘੇਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਯੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਜੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੋਲ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹਨ। "

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ VII ਦੀ ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਐਂਟਰੀ 11 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਐਂਟਰੀ 11 ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। .

ਐਕਟ , ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡਜ਼ ਐਕਟ, 1883 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਜ ਐਂਟਰੀ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਐਕਟ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 22 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੰਗਦਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

8. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ 26 ਸਤੰਬਰ 1960 ਦੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ (ਅਨੇਕਚਰ ਪੀ)

ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਮਾੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ (a) ਇਹ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ , ਇਸ ਵਿੱਚ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ; ਅਤੇ (ਅ) ਸਤੰਬਰ 1960 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, 3 ਜਨਵਰੀ 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਖੁਦ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮਤਾ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਆਰ-1) ਪਾਸ ਕੀਤਾ , ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957. ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ । ਇਸ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਮੇਟੀ ਅਜਿਹਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਇਦਾਦ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇਕਪਾਸੜ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ. ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੈਕਚਰ ਪੀ) ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।

9. ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਤਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਅਸਲ

ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ, ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ, ਦੂਜਾ, ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (1) ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹਾ ਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੀ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

'ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਸਦਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਐਮਬੀ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਅਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਦਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਦਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੰ: 269-ਐਫ. ਮਿਤੀ 14 ਜੂਨ 1961 ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਵੇਂ ਸਕੂਲ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਅਪਗ੍ਰੇਡ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਕੂਲੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਕਾਂ ਦੇ।

ਸ੍ਰੀ ਡੀ.ਡੀ. ਭਾਟੀਆ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਮ.ਬੀ.ਸਕੂਲਾਂ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਕੂਲੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸੀ.ਐਲ.ਜੋੜਾ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਡੀ. ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਮੁਫਤ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ: ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਡੀ ਡੀ ਭਾਟੀਆ ਨੇ ਸੋਧ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਮਬੀ ਸਕੂਲਾਂ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਚੱਲ ਜਾਂ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਿਆ ਪੈਸਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚਿਆ ਜਾਵੇ ।

ਸ: ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੈਕਿੰਡ; ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵੋਟਾਂ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ॥ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 2 ਲਈ. ਇਹ ਡਿੱਗ ਗਿਆ. ਸ੍ਰੀ ਡੀ ਡੀ ਭਾਟੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵੋਟ । ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ 1 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 14 ਲਈ . "

ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮੂਲੇ ਅਨੁਸਾਰ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਵੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਜੇ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਕੋਲ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਮੁਫਤ ਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਸਿੱਖਿਆ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਤੀਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 3 (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ) ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਮੁਫਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। , ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰੀਵ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਹੀ ਢੁਠ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਧਾਰਾ 31(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (1) ਅਧੀਨ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ ਕਿ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਹੋਰ ਸਵਾਲ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦੇ।

10. ਹੁਣ, ਆਓ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੇਕਚਰ ਪੀ) ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ, ਜਿਸਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ।

"ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਵਿਭਾਗ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਿਤੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, 26 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੰ: 11067-ਸੀ (8 ਸੀ.ਆਈ.)-60/54766। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ, ਪੰਜਾਬ ਲੋਕਲ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ (ਏਡਿਡ ਸਕੂਲ) ਐਕਟ, 1959 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਉਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। .

ਸਮਾਸੂਚੀ, ਕਾਰਜ - ਕ੍ਰਮ

ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਦਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇਸ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿਸ ਪਹਿਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ 'ਚ ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ 'ਚ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ , ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ। ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਵਿਵਸਥਾ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੰਭਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੰਭਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਪਲ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇੰਨੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸੀ. ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ "ਐਮਰਜੈਂਸੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੂਜਾ, ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਸ਼ਬਦ "ਐਮਰਜੈਂਸੀ" ਦੇ ਉਚਾਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। " ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਬਾਰੇ ਰਾਏ ਦੇ ਅਸਲ ਗਠਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ। ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਕਾਟਨ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਯੂ.ਪੀ., ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 ਐਸ.ਸੀ. 1381 ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਾਇ ਦੇ ਗਠਨ ਦਾ ਪਾਠ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦਿਖਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1-10-1957 ਤੋਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਫਿਰ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਸੂਚਨਾ

ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਚੌਥਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ

11. ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ 1-10-1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 22 ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 1(3) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਦੂਜਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 5, ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ 'ਤੇ, 1911 ਨੂੰ 1-10-1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ 1-10-1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ।

ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਤਹਿਤ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਤਹਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਏਡਿਡ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। 1-10-1957 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ, ਹੋਸਟਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫਰਨੀਚਰ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਯੰਤਰ, ਨਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ

ਸਬੰਧਤ ਸਾਜ਼ੇ-ਸਾਮਾਨ ਵਰਗੀਆਂ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮਿਤੀ, ਯਾਨੀ 1-10-1957। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ , ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 1-10-1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ. ਯਕੀਨਨ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਹਿਤ 1 10-1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ , ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ 1-10 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿੱਚ; ਮੌਜੂਦਾ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 22 ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜਾ ਸੀ।

12. ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਕੁਝ ਸਕੂਲ ਗੈਰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ , ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਗੈਰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

13. ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ।

14. ਹੁਣ 1964 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2173 ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਦੀਵਾਨੀ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 878 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1964 ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 31 ਦਸੰਬਰ 1958 ਅਤੇ 19 ਜਨਵਰੀ 1959 ਦੇ ਦੋ ਅਯੋਗ ਮਤੇ ਪਾਸ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਕੇ ਅਤੇ ਕੇ. -1 ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ) ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਪਤੀਆਂ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

15. ਮਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੇ ਹਨ--

"ਮਤਾ ਮਿਤੀ 31 12-1958, ਸਾਬਕਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਸਕੂਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ, ਸਾਜ਼ੇ-ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ, ਫਾਰਮ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਉਪਕਰਨ, ਨਕਸ਼ੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਹੈ। ਬਸ ਇੱਕ ਹੀ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੜਕਿਆਂ ਲਈ ਸਾਬਕਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਨੰਬਰ 1, ਬਸੋ ਗੇਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਸਾਈਟ ਸਮੇਤ ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

16. ਮਤਾ ਮਿਤੀ 19.1.1959 "ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੋਂ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸੂਬਾਈਕਰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਾਧਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਹੁਣ, ਇਸ ਲਈ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਕਰਨਾਲ, ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ--

(ਏ) 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਦੇ ਹੋਸਟਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਉਪਕਰਨ, ਨਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਪਕਰਨ।

(ਬੀ) ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਅਤੇ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਖਰਚ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਕਾਏ ਨੂੰ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ ;

(c) ਸਾਲਾਨਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਓ । 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ :-

(i) ਮੁੱਖ ਸਿਰਲੇਖ 'ਸਿੱਖਿਆ' ਅਧੀਨ ਸਾਲ 1957-58 ਲਈ ਬਜਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁੱਲ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈਡ II-ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਮਦਨ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁੱਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ। ਸਿਰਲੇਖ II-F ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਸਲ ਕੰਮਾਂ ਲਈ; ਅਤੇ (ii) ਧਾਰਾ (i) ਅਧੀਨ ਮੂਲ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਾਲ 1957-58 ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ 1 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਰਕਮ,

(ਡੀ) ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1957-58 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 1957 ਦੇ ਬਜਟ ਵਿੱਚ 'ਸਿੱਖਿਆ' ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਅਣ-ਖਰਚੀ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ- 58।"

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਨੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1959 ਦਾ 22 ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿਚ 17 ਜੂਨ 1959 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਮਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ 31 ਦਸੰਬਰ 1958 ਅਤੇ 19 ਜਨਵਰੀ 1959 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ 31 ਦਸੰਬਰ 1958 ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਤੇ ਪਾਸ ਹੋਏ ਮੰਨੇ ਜਾਣਗੇ।

ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ , ਪਰ ਐਕਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੂਨ 1959 ਵਿੱਚ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ , ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। 1957. ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ 1-10-1957 ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਹ ਲਿਆ ਜਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ 1-10-1957 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਹੋਏ ਮੰਨੇ ਜਾਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਮੇਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ , ਕਿਉਂਕਿ 19-1 1959 ਦਾ ਮਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਮਤੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਤਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਈਆਂ।

18. ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ, ਕੀ ਕਮੇਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਮਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

19. ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਦੇ ਨਾਲ. ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ

ਪਿਛਲੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਮਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਕੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।

20. ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ , ਜੇ.

21. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।।

Atul Kumar